

אמר רבי אבהו אמר ריש לקיש: לגבל — אדם שנשכר לבעל הבית ללוש עיסה, ויש לו רק כלים טמאים, הרי הוא חייב לטרוח וללכת מרחק של ארבעה מילין כדי להטביל את כלי הלישה במקוה, לפי שלכתחילה צריך להקפיד שהאוכל יעשה בטהרה. אך יותר מארבעה מילין אינו חייב אלא אם כן בעל הבית משלם לו עבור ההליכה.

ולתפלה — ההולך בדרך והחליט ללון במקום מסוים, אם יש בית כנסת תוך ארבעה מילין חייב ללכת לשם כדי להתפלל בצבור.

ולנטילת ידיים — אם הוא בדרך ורוצה לאכול פת, ואין לו כאן מים לנטילת ידיים אלא במרחק ארבעה מילין, חייב להמתין עד שיגיע לשם.

שלשת אלו שיעורין: ארבעת מילין.

אמר רב נחמן בר יצחק: לא רבי אבהו קכג-א אמרה משמיה דריש לקיש אלא איבו אמרה משמיה דריש לקיש. וארבעי אמר בה, ארבעה דברים הם ששיעורין ארבעה מילין. וחדא מינייהו הנוספת על השלשה האמורים היינו עבודה, הא דסוגייתנו דכדי עיבוד בארבעה מילין.

אמר רבי יוסי ברכי חנינא: לא שנו —

טהורה מטומאת נבלה, לפי שעל ידי שטלאה נתבטל האוון מתורת בשר, ונעשה עור, שאינו מטמא בנבלה.

חזינן שאפילו אם לא עיבד את העור, אלא שיעד אותו לשימוש של עור, הרי דינו כעור. ואם כן גם במשנתנו יהא די בכך שהניח את העור לפני הדורס, או שכרך את העור על רגלו כדי ללכת עליו, שיחול עליו תורת עור, ומדוע אומרת המשנה שדוקא באם הילך עליו בטל מתורת בשר ונעשה עור?

ומתצינן: טלאה — הרי עשה בה מעשה כדי לבטלה, הלכך, אף על גב דלא הילך נעשה עור.

אבל לא טלאה — הילך, אין. לא הילך, לא! (115)

בהא דקתני במתניתין שהילך בהן כדי עבודה הוינן בה: כמה הוא שיעור ההליכה של "כדי עיבוד"?

ומשנינן: אמר רב הונא אמר רבי ינאי: שידרוך על העור זמן הליכת ארבעת מילין (116)!

הגמרא מביאה דברים נוספים ששיעורם ארבעה מילין:

הילך בהם ולא קתני טלאה, הרי טלאה הוי חידוש גדול יותר, ומשמע שבאמת טלאה לא מהני, ומשני, דשניהם שוים, ואין חידוש גדול יותר בטלאה, ונקטה המשנה אחד מהם והוא הדין לאידך.

116. ראה נודע ביהודה [יו"ד קמא סימן כג].

115. כך פירש רש"י. אך התוספות הקשו, מה הועילה בזה הגמרא, הרי אם מועיל מעשה של טלאה, צריך להועיל גם מעשה של הנחה לפני הדורס, או מעשה של הנחת העור על רגלו, ומדוע צריך הילך עליהם? ולכן כתבו, שזה היה פשוט לגמרא שטלאה חשיב מעשה טפי מהנחה לפני הדורס, אלא דקשיא לגמרא, מדוע קתני

הוא נחשב "שומר" לבשר, וגם לאחר שהתחיל להפשיט את העור, הרי הוא משמש כ"יד" לאחיזת הבהמה, והיד והשומר מוציאים את הטומאה מבשר הנבלה לאוכל טהור, וכן הם מכניסים את הטומאה מאוכל טמא לבשר הטהור.

משנתנו דנה מתי נחשב העור ליד לבשר לגבי להכניס ולהוציא את הטומאה:

אדם טמא המפשיט את העור בבהמה ובחיה — בטהורה, והיינו, שנשחטו הבהמה והחיה כהלכתם, [שהבשר טהור, והנידון הוא להכניס את הטומאה מהאדם המפשיט לבהמה באמצעות העור],

ובטמאה — כלומר, שהיה האדם המפשיט טהור, אלא שעשה זאת בבהמה טמאה, שהיא נבלה, [והנידון הוא להוציא את הטומאה מהנבלה לאדם המפשיט באמצעות העור].

בין בבהמה דקה ובין בבהמה גסה—

הרי הדין בזה חלוק, שאם הפשיט את העור כדי לעשות ממנו שטיח, כלומר, לשטוח את העור על השולחן או על המיטה, שאז נעשה ההפשט באופן שעושה חתך בעור לכל אורך הבהמה מראשה ועד זנבה ומפשיט משני הצדדים, הרי כל עוד שהפשיט רק כדי אחיזה [שני טפחים], עדיין נחשב העור המופשט ל"יד" כדי להכניס את הטומאה לבהמה הטהורה ולהוציא את הטומאה מהבהמה הטמאה, לפי שרגילים לטלטל את

שצריך לטרוח ארבעה מילין לתפילה ולנטילת ידים⁽¹¹⁷⁾ — אלא לפניו, שביט הכנסת או המים לנטילת הידים נמצאים בכיוון הליכתו. אבל אם הם לאחוריו, שהוא צריך לשנות את כיוון הליכתו בשביל כך, אפילו מיל אחד אינו חוזר!

רב אחא בר יעקב אמר: ומינה, מתוך דברי רבי יוסי ברבי חנינא שאמר "אפילו מיל", למדנו, שדוקא מיל הוא דאינו חוזר, הא פחות ממיל חוזר!

תנו רבנן: ליגיון של אנשי צבא העובר במלחמה ממקום למקום ונכנס לבית — הבית טמא.

שאיין לך כל ליגיון וליגיון שאיין לו כמה קרקפילין [עור ראש של אדם מת⁽¹¹⁸⁾], שהיו נושאים אתם ועושים בהם כישוף.

ואל תתמה על דבר זה, שהרי קרקפלו של רבי ישמעאל כהן גדול [שהפשיטו את עורו קודם מיתתו] מונח בראש מלכים.

מתניתין:

לעיל שנינו שישנם עורות שדינם כבשר לגבי טומאת נבלות. אך שאר העורות אינם נחשבים כבשר, ואינם מטמאות בטומאת נבלות, [וכדדרשינן בתורת כהנים, שנאמר "בנבלתה" ולא בעור].

אך מכל מקום בעוד שהעור מחובר לבשר

תפלה.

118. ראה מנחת חינוך מצוה רסג אות ט.

117. אך לא איירי לענין גבל, שהרי אין דרך להשכיר את כליו לגבל לעשות עיסה בדרך. וראה בתוספות פירושים אחרים על גבל ועל

הבהמה על ידי העור.

שעל הצואר—

אבל, משהפשיט יותר מכך, שוב אין רגילים לטלטל את הבהמה על ידי העור, ולפיכך אינו נחשב ליד⁽¹¹⁹⁾.

רבי יוחנן בן נורי אומר: העור המופשט אינו עוד חיבור. שמה שאמרנו "כולו חיבור" לאו דוקא הוא, אלא הכוונה עד סוף החזה, אבל משהפשיט את החזה הרי אף על פי שעור הצואר לא הופשט עדיין, שוב אינו נחשב ליד, לפי שעור הצואר נפשט מעצמו בקלות.

ולחמת — אם מפשיט את העור לעשות ממנו כלי, שאז צורת ההפשט היא על ידי שחותך את העור סביב הצואר ומפשיט אותו שלם כלפי הזנב, הרי עד שיפשיט את החזה נחשב העור ליד, לפי שבצורת ההפשט הזאת קשה להפשיט את החזה, ולפעמים, כשהוא מגיע לחזה, הוא משאיר אותו בינתיים בלתי מופשט, ומשתמש בעור לטלטל על ידו את הבהמה.

וחכמים אומרים: הרי הוא חיבור עד שיפשיט את העור כולו ואפילו מהצואר, ש"כולו חיבור" דוקא הוא⁽¹²¹⁾.

אבל לאחר שהפשיט את החזה הוא גומר מיד להפשיט את כל העור לפיכך אינו נחשב עוד ליד, [על פי תוספות].

גמרא:

שנינו במשנה: המפשיט את העור כדי לעשותו שטיח — שיעורו בכדי אחיזה.

המרגיל — המפשיט את העור לצורך חמת, אלא שעשה זאת בצורה הפוכה, שהתחיל להפשיט מהרגלים כלפי הראש, שאז הוא מפשיט את החזה בסוף, הרי כולו חיבור, שעד שיפשיט את כל העור הוא נחשב כמחובר לבשר, והרי הוא יד לענין טומאה, בין ליטמא להכניס את הטומאה, בין ליטמא להוציא את הטומאה⁽¹²⁰⁾.

והוינן בה: מכאן ואילך, אם הפשיט יותר מכדי אחיזה — מאי דינו?

אמר רב: טהור המופשט! שכל העור המופשט אינו יד. [אבל העור שעדיין לא הפשיטו ומחובר לבשר, דינו כ"שומר", שהוא מכניס ומוציא את הטומאה, ומצטרף לשיעור כביצה לטומאת אוכלין].

ואם הפשיט גם את החזה ונשאר רק עור

רבי אפי אמר: טפח מתוך העור המופשט

120. ראה ברמב"ם בפירוש המשנה שפירש באופן אחר.

119. התוספות כתבו בשם הר"י מאורליני"ש, שכדי אחיזה עצמו טהור, ורק בפחות מכדי אחיזה טמא, וכן כתב הרמב"ם [אבות הטומאה פ"א ה"י]. אך הרש"ש הקשה על זה מהגמרא להלן ע"ב, דדייקינן "הא יתר מכדי אחיזה טהור", ומשמע שרק יותר טהור, אך כדי אחיזה בצמצום טמא?

121. כן פירש רש"י. אך בגמרא מבואר פירוש אחר, שהם נחלקו באופן שנגע בעור שעל הצואר עצמו, האם העור עדיין נחשב לשומר

אחיזה, הרי, אם נגע בעור שכנגד הבשר, שעדיין לא הופשט כלל, הרי הוא טמא.

ודייקין: דוקא אם נגע בעור שכנגד הבשר הרי הוא טמא, הא אם נגע בטפח הסמוך לבשר הרי הוא טהור, וקשיא לרבי אסי?

ומתריצין: האי תנא, כל טפח הסמוך לבשר — "עור שכנגד הבשר" קרי ליה:

תא שמע: תניא: המפשיט בבהמה ובחיה, במהורה ובטמאה, בדקה ובנסה, לשטיח — כדי אחיזה חשיב יד. ואם הפשיט יותר מכדי אחיזה הרי אפילו טפח הסמוך לבשר טהור.

הרי להדיא דלא כרבי אסי!?

ומתריצין: הכא במאי עסקינן: בטפח ראשון מהעור הסמוך ל"כדי אחיזה", כלומר, דמיירי באופן שהפשיט כדי אחיזה ועוד טפח אחד, ובוה מודה רב אסי שאין העור נחשב ליד, כיון שאין לעור שימוש כלל, [משום שהעור עדיין לא מספיק גדול בשביל

הסמוך לבשר — טמא כדין יד, לפי שהוא אוחו באותו הטפח כדי למשוך בו את העור ולהפשיטו. [ומה שאמרה המשנה "כדי אחיזה" היינו שאם עדיין לא הפשיט שני טפחים הרי כולו נחשב ליד. אך כאשר הפשיט שני טפחים, רק הטפח הסמוך לבשר דינו כיד] (122).

מיתובי: תניא: המפשיט כשיעור הזה [כדי אחיזה], מכאן ואילך אם המשיך להפשיט הנוגע בעור המופשט הרי הוא טהור, לפי שלאחר שהופשט העור כשיעור של יותר מכדי אחיזה שוב אינו נחשב העור כולו ליד.

ודייקין: מאי לאו, אפילו נגע בטפח הסמוך לבשר גם כן הרי הוא טהור, דהא משמע שכל העור המופשט טהור, וקשיא לרבי אסי?

ומתריצין: לא! אלא לבד מטפח הסמוך לבשר, ששם הוא נחשב יד, ומטמא.

תא שמע: תניא: אם הפשיט יותר מכדי

לצורך טלטול הבהמה, ובוה נחלקו רב ורבי אסי האם זה נחשב ליד או לא.

ויתכן לבאר, שהם נחלקו בגדר דין יד, האם התחדש דין יד דוקא על דבר שמשמש לאחיזה, או שמא, כל צורך האוכל נחשב ליד. אך יותר מסתבר לומר שלכולי עלמא בעינן שימוש של אחיזה, אלא הם נחלקו האם שימוש של אחיזה לצורך הפשט גם נחשב לשימוש של אחיזה, או שמא רק צורך של טלטול האוכל ממקום למקום נחשב לאחיזה. וראה על נידון זה בספר יהגה האריה סוף מסכת פרה, ובספר "חברותא" למסכת עוקצין שיצא לאחרונה בתחילת המסכת.

בתוספות כתבו עוד לפרש, דלכולי עלמא

לצואר, אף שעומד לינתק מאליו, או שמא, שומר העומד לינתק מאליו אינו נחשב לשומר, וכבר הקשו כן תוספות הרא"ש מהרש"א ומהר"ם.

122. כתב רש"י, שרב סובר שאותו טפח אינו מביא את הטמאה, לפי שאין דין יד אלא בדבר העשוי לטלטל בו את האוכל. וביארו התוספות, שקודם שהפשיט שני טפחים, הרי השימוש של העור הוא שימוש של טלטול הבהמה, שרגילים לטלטל את הבהמה על ידי העור, ולכן לכולי עלמא זה נחשב ליד, אך לאחר שהפשיט שני טפחים, רבי אסי מטמא שיעור טפח משום שאוחזים בו את העור לצורך ההפשט, ולא

משמש לאחיזה בשביל המשך ההפשטה, ובאופן זה נחלקו רב ורבי אסי האם יש לעור דין יד (123).

תנא: כמה הוא השיעור של "כדי אחיזה?" טפח.

ומקשינן: והא תניא: טפחיים?

ומתריצין: אמר אביי: "טפח" דברייתא קמייתא היינו טפח כפול. שיש "טפח" ששיעורו הוא כשני טפחים (124).

תניא נמי הכי: כמה כדי אחיזה? טפח כפול!

תנן התם במסכת כלים: טלית טמאה שהתחיל (125) בה לקורעה כדי לבטלה מתורת בגד, ולטהרה בכך מטומאתה, הרי כיון שנקרע רובה — שוב אינו חבור. שבטלה

לאחזו בו כשהוא ממשיך להפשיט, אלא הוא חותך בסכין בלא לאחזו בעור]. ורבי אסי מטמא מדין יד רק באופן שהפשיט יותר משלשה טפחים, שאז העור מכביד כלפי מטה, ונוח לו לאחזו בעור בשביל להמשיך להפשיט.

ולפי זה ישנם שלשה דרגות:

א. כשהפשיט רק כדי אחיזה, לכולי עלמא העור משמש יד לבהמה, לפי שמטלטלים את הבהמה על ידי העור.

ב. כשהפשיט כדי אחיזה ועוד טפח, לכולי עלמא אינו משמש ליד כלל, לא לטלטל את הבהמה ולא לאחיזה בשעת המשך ההפשטה.

ג. כשהפשיט יותר משלשה טפחים, העור

לבשר, הרי הוא טמא. [ולפי זה ליכא שלשה חילוקי דינים].

124. כן כתב רש"י. והרש"ש כתב לפרש, דבאמת בכל מקום כדי אחיזה היינו טפח, וכדאיתא במסכת נדה [כו א], אלא דהכא הוא אוחז בשני ידיו ומפשיט, וממילא השיעור הוא טפח כפול.

125. יש לעיין, מדוע נקטה המשנה "שהתחיל" בה לקורעה, הרי הוא חשב לקרוע את רובה וכך הוא עשה, והוה ליה למימר טלית שקרע בה רובה? ותירצו התוספות, דלאחר שקרע רובה הרי זה נטהר למפרע משעה שהתחיל לקורעה, וכונת המשנה לומר, שטלית שהתחיל לקורעה מיד היא נטהרת אם בסוף קרע בה רובה. והקשה החזון איש [כלים ל סק"ח] איך הבגד יטהר למפרע, הרי כל עוד שלא קרע רובה אין סיבה לטהר? ותירץ, דמעיקר הדין היה די במחשבה

השימוש של אחיזה לצורך ההפשט נמי נחשב ליד, אלא שקודם שהפשיט שני טפחים לכולי עלמא זה נוח לאחזו בעור ולהמשיך להפשיט, אך ביותר משני טפחים הם נחלקו האם רגילים לאחזו בעור או לא.

ועיי"ש מה שכתבו עוד בשם הר"י מאורליני"ש, שהעור המופשט מטמא מדין שומר ולא רק מדין יד, וברש"ש הוכיח כן מהגמרא להלן "תנא כל טפח הסמוך לבשר עור שכנגד הבשר קרי ליה", והרי עור שכנגד הבשר מטמא מדין שומר, ומשמע שגם טפח הסמוך לבשר מטמא מדין שומר.

123. התוספות הביאו בשם ר"ח שגרס בברייתא "בטפח הסמוך לבשר טמא", ולפי זה מקשינן על רב שהוא מטהר, ומתריצין שמדובר בטפח ראשון, דהיינו בטפח כפול, שזהו שיעורו של כדי אחיזה, וכונת הברייתא לפרש, שאם הפשיט רק כדי אחיזה, דהיינו טפח הסמוך

במקוה, אלא שעדיין אינו יכול להשתמש בה לצורך טהרות כל זמן שלא העריב השמש. והוא קורע אותה בשביל שיוכל להשתמש בה מיד לצורך טהרות, ובוזה מועילה קריעת הרוב בלבד כדי לטהרה מיד, דמיוגו דלא חס עלה ואטבלה למרות שהמים מקלקלים את

מלהיות בגד, וטהורה מטומאה שהיתה עליה (126).

אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח: לא שנו שהיא טהורה בקריעת רובה בלבד, **אלא בטלית "טבולת יום"**, שכבר הטביל אותה

אצבעות. והכא שקרע את הבגד בכדי לטהרו מטומאתו נחלקו הראשונים כיצד מדובר: דעת רש"י כאן, שאפילו אם לאחר קריעתו נשאר בבגד שיעור שלש על שלש, מכל מקום נטהר הבגד, לפי שמעשה הקריעה היא מטהרת את הטומאה, אף שהוא עדיין ראוי לקבל טומאה מכאן ולהבא. והוכיח כן מכלי שנשבר, שהוא נטהר בכך אף שהוא ראוי עדיין לטומאת גיסטרא מכאן ולהבא. והקשה רש"י מהגמרא לעיל עב ב שבגד שהיה טמא גם בטומאת מדרס וגם בטומאת מגע הזב, וחילקו לשנים, הרי הוא נטהר מטומאת מדרס אך הוא עדיין טמא בטומאת מגע הזב, ומדוע לא יטהר משניהם, הרי הוא עשה בבגד מעשה קריעה? ותירץ רש"י שיש חילוק בין טומאה אחת לשני טומאות, שכאשר ישנם שני טומאות על הבגד, רק טומאה אחת נטהרת בקריעת הבגד. [וכבר כתבו הראשונים שאין סברא לחלק בזה, וראה מקדש דוד נג סק"ב]. הרמב"ן תירץ דהתם איירי באופן שנקרע הבגד מאליו, ולכן אינו נטהר מטומאת מגע, אך הכא שקרע את הבגד בידים הרי הוא טהור לגמרי.

התוספות לעיל [עב ב ד"ה בשעת] נחלקו על רש"י, וכתבו שמדובר הכא באופן שלא נשאר בבגד שיעור שלש על שלש במקום אחד, ולכן הבגד טהור על ידי קריעתו, אך אם ישאר שיעור טומאה אין הבגד נטהר במעשה הקריעה.

וביארנו הקובץ **שיעורים** [פסחים קנה] ומשנת ר' אהרן [טהרות סימן ל], שיסוד המחלוקת היא מדוע מעשה הקריעה מטהר,

שרוצה לבטלה מתורת בגד בשביל לטהר, ואף קודם שהתחיל לקרוע היה צריך לטהר את הבגד, אלא דמכל מקום בעי שינוי מעשה קצת, דמחשבה לחוד אינה מועילה. ומעתה, כאשר התחיל לקרוע הרי יש כאן מחשבה לקרוע את הרוב ויש כאן שינוי מעשה, ולכן היא נטהרת מיד, אלא שאם בסוף לא יגמור לקרוע רובה אין כאן ראייה על מחשבה שלמה, ולכן צריך שיקרע רובה כדי שיתברר שמחשבתו בתחילה היתה שלמה, ומעתה היא מועילה בצירוף המעשה הקטן לטהר.

הרמב"ם פכ"ג מכלים ה"א כתב, שאם קרע רובה זה מועיל לטהר משום שהרי הוא קורע והולך, כלומר, שהבגד עומד ליקרע לגמרי וזה נחשב שנקרע כולה. וכן כתב שם, דדוקא טלית שהיא טבולת יום נטהרת בקריעה, שכשם שלא חס להטבילה כך לא יחוס לקרוע את כולה, ולא כתב לקרוע את רובה. וביאר המשנה למלך שם, שדעת הרמב"ם היא שמעיקר הדין צריך לקרוע את כולה, ולא די בקריעת רובה, אלא דכיון שחישב לקרוע את כולה ועל ידי קריעת רובה הרי זה קורע והולך, לכן זה נחשב כקריעת כולה. ולפי זה ביאר את הלשון "שהתחיל", שגם לאחר שקרע רובה זה נחשב שהוא התחיל, כיון שדעתו לגמור לקרוע את כולה. ועיי"ש מה שהאריך בזה.

126. שיעור בגד לטומאת מדרס הוא שלשה טפחים על שלשה טפחים, ושיעור בגד לטומאת כלים [במגע שרץ] הוא שלש אצבעות על שלש

הבגד, הלכך אמרינן דלא חיים עלה גם לענין זה, וקרע לה רובה, ואין לחשוש שמא יבוא לטהרה מבלי שיקרע את הרוב.

אבל טלית שאינה טבולת יום, שעדיין לא הטביל אותה במקוה, לא נטהרת עד שיקרע את כולה. גזירה, שאם נטהרנה בקריעת רובה – דלמא יחוס עליה ולא אתי למיקרעה רובה, אלא חציה בלבד, ויאמר שיש כאן רוב.

אמר רבה: שתי תשובות בדבר.

חדא, על כרחך המשנה לא מדברת בטלית טבולת יום, כי אותה טלית אסורה לטהרות

אלא, המשנה מדברת בטלית שלא הוטבלה כלל, אלא שקרע אותה למחרת שנטמאה, דהשתא אין חשש שיאמרו שטבילה בת יומא עולה, לפי שהאנשים שרואים שמשתמשים היום בטלית לטהרות יאמרו שודאי הוטבלה אתמול⁽¹²⁷⁾. וקשה לדברין דמיירי המשנה בטלית שהיא טבולת יום?

שרש"י סובר שזה גזירת הכתוב, שמעשה הקריעה נחשב כטבילה במקוה, שזה מעשה המטהר את הטומאה הקיימת עכשיו, והתוספות סוברים שהקריעה מטהרת משום שלא נשאר שם בגד, ומעתה אינו ראוי לקבל טומאה.

וכתבו עוד, שהם נחלקו גם בנפקא מינה הפוכה, דבמסכת קידושין נט א איתא, שכל הכלים אין עולים מטומאתן אלא בשינוי מעשה, ופירש רש"י, שאם רוצה לבטל דבר מתורת כלי יש חילוק בזה, שאם עדיין לא קיבל טומאה, די במעשה קטן, שיתחיל לשוף לשבץ ולגרר, אך אם כבר קיבל טומאה, שוב אינו נטהר עד שיעשה בה מעשה לקלקלם ולשברם. ולכאורה צריך ביאור מדוע אם כבר קיבל טומאה לא יספיק מעשה קטן, הרי הוא עשה מעשה שמעתה אינו ראוי לקבל טומאה? אך רש"י לשיטתו שטהרת שבירה אינה מחמת שמעתה אינו ראוי לקבל טומאה, אלא שמעשה השבירה הוי כטבילה במקוה, ולכן צריך מעשה שבירה ולא די במה שמעתה אינו ראוי לקבל טומאה. אך לשיטת התוספות באמת די במה שישוף וישבץ

ויגרר גם באופן שכבר קיבל טומאה. וראה עוד משנה למלך שם חזון איש [כלים ל סק"ו] קהלות יעקב [טהרות סימן יג] וחיידושי ר' שמואל [בבא בתרא סימן יז].

127. כן פירש רש"י. ולדבריו גם לרבה חיישינן לטעות, אלא דלא מיירי בטלית שהיא טבולת יום אלא בטלית שלא הטביל אותה וקורע אותה למחרת שבאופן זה אין חשש לטעות. והמהרש"א כתב, שלולי דברי רש"י היה מקום לפרש באופן פשוט יותר, שאנשים רואים שהוא מטביל את הטלית, אך אינם רואים שהטלית נטמאה, ולכן כאשר הוא הטביל אותה ומשתמש בה באותו היום לטהרות חיישינן שיאמרו טלית בת יומא עולה, אך כאשר לא הטביל אותה כלל, אין חשש אף כאשר הוא קורע אותה ומשתמש בה באותו יום לטהרות, כיון שלא יודעים כלל שהיא טמאה.

אך הרמב"ן נחלק על רש"י, וכתב שלפי רבה לא חיישינן כלל, לא לחשש שמא לא יקרע רובה ולא לחשש שמא יטעו, ולכן אפילו באותו היום